

Ahoj kamarádi a celá salesiánská rodino,

Jak se máte? Asi už všechny stromy opadly a začíná deštivo-blátivé období, že? Prožívám to s Vámi. Prší nám tu každý den, ale výstižnější slovo je slejvák. Malý rozdíl přece existuje. Nacházím se totiž v Etiopii, kterou teď čeká období sucha. Sněhuláky o vánocích budeme stavět z písku.

Před více než rokem jsem zatoužila jít do světa pomáhat chudým lidem, zvláště dětem. Dát svůj čas, schopnosti a hlavně lásku těm, kterým chybí. Díky Salesiánům mám možnost se o to alespoň pokusit. A tak si už celý měsíc běhám pod Africkým sluníčkem a v noci poslouchám bubnování dešťů.

Jak to všechno začalo? Na začátku září jsem opustila domov a připojila se k Pavlovi a Martůvi. Společně jsme se z Vídeňského letiště vydali jako dobrovolníci na rok do Etiopie. A to jen díky Vám, kteří jste mě celý minulý rok podporovali, modlili se a taky přispívali na cestu. Ještě jednou Velké DÍKY!

Společně jsme se první tři dny rozkoukali v hlavním městě Addis Abeba. Přivítali se s mnoha salesiány, místním provinciálem Abba Estifanem a sdíleli první, velmi intenzivní dojmy. Poté jsem se s kamarády rozloučila a přešla do 40 km vzdáleného města Debre Zeit (Olivová hora).

Bishoftu, neboli Debre Zeit na mne zapůsobilo mnohem příjemnějším dojmem. Město je usazeno do vlnitých kopců, obklopené horami. Vše je v tuto dobu svěže zelené, kvete a zraje. Přirovnala bych to k měsíci červenci.

Můj nový domov tvoří komunita čtyř salesiánů: Abba Ignacio z Uruguaye-director; Abba Lareta ze Španělska; Abba Brahnu z Etiopie-Novicmaster a bratr Josef-asistent noviců. Dále osm noviců: Asfao, Sintayeu, Daniel, Philmon, Matheus, Tiumv, Kibrom a Tesfalem. Nakonec dvě mamasy v kuchyni: Fkhadua a Enfniš. Docela se mi má rodina rozrostla. Společně trávíme část dne. Je ohraničená modlitbami církve, mší, růžencem a jídlem. Mezitím trošku vařím. A co je pro mne hlavní: odpoledne jsem s dětmi.

Salesiánské středisko tu má něco jako školu.

Přesnější název by byl školní družina. Jakmile dětem skončí vyučování v jejich školách, přibíhají k nám na hřiště a do tří hodin si hrají. Pak mají dvě hodiny vyučování, ukončené horkým mlékem s bílým chlebem.

Dospělí lidé tu anglický jazyk docela ovládají, starší generace spíše italský, ale s dětmi si povykládám jedine v amharštině nebo oromštině. Naštěstí s malými známe ještě jiný jazyk a tak nám nic nebrání, abychom společně trávili čas plný vtípků, smíchu, her, písniček...nakonec i učení. Avšak ráda bych se jim ještě více přiblížila. Vrhla jsem se proto do amharštiny. Děti se s radostí zhostily úlohy učitelů. A jako je v Africe všechno naruby, tak se i naše role prohodily.

Za tu dobu, co jsem tu, mám pocit, že se pořád něco slaví. Nejprve Nový rok 2007 (Etiopie nepřijala Gregoriánský kalendář a řídí se podle kombinace Staroegyptského a Juliánského kalendáře). Poté jeden z největších místních svátků Meskel-hledání pravého kříže, zapalování Damery a tančení kolem ohně. Pak muslimský svátek na připomínku Abraháma a Izáka, kdy vyháněly zlé duchy. Pár dní nato Oromské náboženství vzdávalo díky za úrodu a uctívali jejich posvátný strom.

Lidé zde rádi slaví. Proč? Protože je to příležitost k setkání, radosti a taky dobrému jídlu. V Etiopském národě je velmi silně zakořeněné sociální cítění. Rodina i sousedé si navzájem ve všem vypomáhají, včetně starání se o děti. Společně tráví spoustu času a nedí divu, že pak chodí do práce pozdě. Ale čas tu pro ně má jiný význam. Řídí se potřebami rodiny, ne ekonomiky. Na podstatné věci jako je příprava jídla-pečení injery, rozhovor a chvíle s nejbližšími (i těmi vzdálenějšími) se čas vždy najde. Ostatní se poddá.

Mně osobně to tady velmi prospívá. Učím se zdravit všechny lidi, i ty které vidím poprvé a naposledy. Dívat se jim do očí a neuhýbat, protože to je neslušné. Usmívat se a na otázku: „Jak se máš?“, vždy odpovědět: „Díky Bohu velmi dobře.“ S přáteli si podat ruku a s těmi bližšími i pusu na tvář. A s dětmi? Všechno v desetinásobné míře. Až někdy musím škrtící obětí zastavit slovíčkem: „Baka!“ Abych měla čas nadechnout se na další várku.

A tak Vám do České republiky posílám taky jedno vřelé obětí. Křížek na čelo a hlavně přání, abyste se nepřestávali modlit. To je totiž ta nejlepší a nejsilnější misijní pomoc, kterou můžete pro nás udělat.

A když budete mít chuť a možnost zajít na internet, můžete si další mé dojmy přečíst na webu: rokvetiopii.blogspot.com

P.S. Máme Vás rádi!

Děti a „Vorenika“

†

